

Sygn. akt III CZ 145/22

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z powództwa J. A.

przeciwko R. spółce komandytowej w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej

Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń spółki akcyjnej w Warszawie

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 maja 2022 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 14 stycznia 2022 r. sygn. akt I CSK 951/22,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 stycznia 2022 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda J. A. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 3 września 2020 r., oddalającego powództwo w sprawie o zapłatę przeciwko R. s.k. w W. z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w Warszawie.

Pełnomocnik powoda z urzędu, adw. J. K., wniósł zażalenie na powyższe postanowienie, zaskarżając je w zakresie, w jakim Sąd Najwyższy nie orzekł o zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie, jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu.

Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, jest zawarty w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2019 r., I CSK 746/17). Zaskarżone postanowienie nie zostało wymienione w powyżej przytoczonych przepisach, co skutkuje niedopuszczalnością zażalenia. W tym kontekście wypada przypomnieć, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., analogicznie do uchylonego już art. 394¹ § 2 k.p.c., dotyczą postanowień sądów pierwszej i drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia SN z: 22 listopada 2010 r., III SO 3/10; 9 marca 2011 r., III SO 1/11; 4 listopada 2021 r., V CZ 65/21).

W związku z powyższym jedynie ubocznie należy zauważyć, że uchybienie sądu polegające na nierozstrzygnięciu w sentencji postanowienia w przedmiocie zwrotu kosztów postępowania podlega weryfikacji przez złożenie środka rektyfikacyjnego w postaci wniosku o uzupełnienie orzeczenia, nie zaś przez wniesienie środka zaskarżenia. Jednym z podstawowych warunków dopuszczalności każdego środka zaskarżenia jest bowiem istnienie orzeczenia podlegającego zaskarżeniu. Brak rozstrzygnięcia w omawianym zakresie oznacza, że orzeczenie nie istnieje, w konsekwencji czego brakuje substratu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 25 lutego 1997 r., II CKN 15/97, 11 września 2002 r., V CKN 1165/00, 19 lipca 2006 r., I CZ 35/06, 4 lutego 2011 r., I UZ 174/10, 16 maja 2013 r., II CSK 679/12, 14 stycznia 2015 r., II UZ 60/14, 28 lutego 2020 r., II CSK 634/18). Stanowisko to stosuje się do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania z tym tylko zastrzeżeniem, że wniosek o uzupełnienie orzeczenia wymagany jest wyłącznie w razie całkowitego pominięcia orzeczenia o kosztach; w razie przyznania ich w zaniżonej – zdaniem strony – wysokości,

możliwe jest złożenie zażalenia co do niezasadnie nieprzyznanej części kosztów mimo braku wyraźnego orzeczenia o oddaleniu żądania przyznania tychże kosztów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 4 listopada 2010 r., IV CZ 82/10 oraz z 10 października 2012 r., I CZ 116/12, a także uchwała Sądu Najwyższego z 30 listopada 2011 r., III CZP 69/11, OSNC 2021, nr 4, poz. 48).

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[as]